

Αισχίνου, Κατά Τιμάρχου, 6-7

Εισαγωγή

Ο Τίμαρχος ανήκε στη μερίδα του Δημοσθένη και μετά την υπογραφή της "Φιλοκρατείου ειρήνης" (346 π.Χ.) κατηγορήσε τον Αισχίνη για *παραπρεσβείαν* (βλ. και τον ομώνυμο λόγο του τελευταίου). Ο Αισχίνης με τη σειρά του, προσπαθώντας να αναβάλει ή να ματαιώσει τη δίκη αυτή, επικαλέστηκε τον νόμο για τη δοκιμασίαν των ρητόρων, δηλαδή ανάγκασε τον Τίμαρχο να αποδείξει σε δίκη ότι δεν είχε υποπέσει σε αδικήματα τα οποία στερούσαν από τους Αθηναίους το δικαίωμα να παίρνουν το λόγο σε δημόσιες συνελεύσεις.

Κείμενο

Προσήκειν δὲ ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολιτείᾳ θησόμεθα, ἐπειδὴν δὲ νομοθετήσωμεν, τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις πείθεσθαι, τοὺς δὲ μὴ πειθομένους κολάζειν, εἰ δεῖ τὰ τῆς πόλεως καλῶς ἔχειν. Σκέψασθε γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅσην πρόνοιαν περὶ σωφροσύνης ἐποιήσατο ὁ Σόλων ἐκεῖνος,

ὁ παλαιὸς νομοθέτης, καὶ ὁ Δράκων καὶ οἱ
κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους νομοθέται.
Πρῶτον μὲν γὰρ περὶ τῆς σωφροσύνης τῶν
παίδων τῶν ἡμετέρων ἐνομοθέτησαν, καὶ
διαρρήδην ἀπέδειξαν, ἃ χρὴ τὸν παῖδα τὸν
ἐλεύθερον ἐπιτηδεύειν, καὶ ὡς δεῖ αὐτὸν
τραφῆναι, ἔπειτα δεύτερον περὶ τῶν
μειρακίων, τρίτον δ' ἐφεξῆς περὶ τῶν
ἄλλων ἡλικιῶν, οὐ μόνον περὶ τῶν
ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ῥητόρων. Καὶ
τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες ὑμῖν
παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν
ἐπέστησαν φύλακας.